

figtsmæssigst og bekvemtest at forstaae Tinget for Beregninger i saa Henseende; men det er nu heller ikke til den ærede Ordfører, jeg vil henvende mig angaaende det Spørgsmaal. Jeg forlanger ikke, at den ærede Ordfører skal have sat sig ind i de Beregninger, som ligge til Grund herfor; men det er til den ærede Minister, jeg ønsker at henvende mig i saa Henseende. Den ærede Minister har i det Forslag, han forelagde i Samlingen 1875—76, udtrykkelig erklæret, at de 6 Procent af de 8 Procent, som nu ere Afdrag paa Roesukker, Vitr. A, i Sammenligning med Position Nr. 228, ere at betragte som svarende til Forholdet mellem Raffineringsværdien eller Sukkerindholdet af Rørsukker og Roesukker; det er begrundet udelukkende i, at Roesukker af en bestemt Vægt, men for øvrigt af samme Standard-Numer, er 6 Procent ringere i Sukkerholdighed, i Raffineringsværdi end Rørsukker af samme Standard-Numer. Men naar det er Tilfældet, saa er dette ikke nogen Beskyttelse, saa skulle disse 6 Procent nødvendigvis udregnes i Forhold til den Told-sats, som til enhver Tid er gældende for Nr. 228, hvorimod de 2 pCt., som blive tilbage af de 8 pCt., ere en konstant Sum, som er en Erstatning for den Stenkultold og Benkultold, der er erlagt af Raffinaderierne, og den bliver naturligvis ved at være lige meget og lige lidt, hvad enten Sukkertolden bliver højere eller lavere. Herom har den ærede Regering udtalt, samtidig med at den altsaa lægger 2 pCt. til de 6 pCt. og fastsætter Afdraget til 8 pCt., at man ved dette Forslag i Virkeligheden er gaaet saa yderlig, som det paa nogen Maade kan lade sig gøre, ja, maaste endog saa vel vidt. Dette har Folketinget tiltraadt, og man har stadig stillet sig paa det Standpunkt, at vi ville ikke give og have aldrig givet nogen Beskyttelse til Roesukkerindustrien her i Landet, og jeg tror, man har gjort vel heri; thi hvis Roesukkerindustrien her i Landet var bleven opstillet paa kunstlig Maade, hvis der Landet rundt var blevet fremtaldt en Roesukkerindustri, hvorledes vilde det saa være gaaet i Firserne med det stærke Prisfald, som da fandt Sted? Saa vilde der have fundet en Krise Sted, som vilde have været forfærdelig baade som Handelskrise og som Landbokrise. Det vilde have været den mundgaelige Følge deraf. Staten maatte have traadt hjælpende til med Millioner. Men vi have undgaaet det. Folketinget har lige til denne Time bestaaet stæmt derimod. Nu foreligger der første Gang Forslag om at indføre Beskyttelse, og denne Beskyttelse er udregnet

til 110,000 Kroner. Stort er det ikke, men det er det første Skridt i saa Henseende. Jeg hævder dette Tals Rigtighed, og den ærede Ordfører har ikke sagt andet, end at han bestrider Rigtigheden deraf og antager det for mindre; men det er ikke nogen Modsigelse af bestemt udregnede Tal; den ærede Ordfører maa bestemt paavise, hvori min Udregning, som foreligger trykt for ham, er urigtig, naar han vil bestride den. Jeg hævder Rigtigheden af de 110,000 Kr., hvoraf de 95,000 ville tilfalde „De danske Sukkerfabrikker“ og de 15,000 en enkelt Andelsfabrik i Nykjøbing paa Falster. Siden denne Fabrik blev anlagt, har Kravet om Beskyttelse for Roesukkerindustrien og i det hele taget for Sukkerindustrien her i Landet ikke alene lydt til os fra et enkelt stort Sukkersekskab, som bestandig og bestandig har stillet sine Krav i saa Henseende, og som er mødt med kunstfærdig opstillede Beregninger, hvilke den ærede Finansminister selv i sin Betænkning har erklæret for uholdbare, men det har ogsaa lydt fra denne lille Fabrik, og det er et uheldigt og beklageligt Tegn, at saa faare Landbruget kommer det allermindste ind paa Storindustrien, bliver Landbruget befængt af Storindustriens protektionistiske Mand og kræver Beskyttelse for sig. Men tro De, mine Herrer, at De, naar De kræve Beskyttelse for Dem selv, at De da med nogen Kraft og Styrke kunne optræde mod den Beskyttelse, Storindustrien har? Her er Tale om en Beskyttelse af 110,000 Kr. til Roesukkerfabrikkerne, hvoraf de 95,000 ville blive Storindustrien her i Landet, nemlig „De danske Sukkerfabrikker“, til Del og de 15,000 en lille Andelsfabrik, altsaa Landbruget, til Del. For disse 15,000 Kroners Skyld skulle vi altsaa fravige vore Grundsetninger om Beskyttelse, og vi ville ikke med den samme Kraft og Styrke som før kunne gøre vort Krav om Beskyttelsens Nedsættelse gældende lige overfor Storindustrien. Men Storindustrien koster et halvt Hundrede Millioner om Aaret, mod 15,000 Kr. til den lille Fabrik. Jeg betragter dette Forslag til en vis Grad som en Præmie til Andelsfabrikken, fordi det ærede Medlem har sluttet sig som Forslagsstiller til denne Sag. Jeg vil betragte det som særdeles uheldigt, hvis man vilde komme ind paa den Vej og føje den Slags Duffer, som ytres fra den Side. Der kunde maaste være enkelte andre smaa Beskyttelser skulte i dette Forslag. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, men maaste der ogsaa kan skjule sig en lille Beskyttelse — maaste, siger jeg, — i Forslaget om Udførselsgodtgørelse til Konserverne.